v

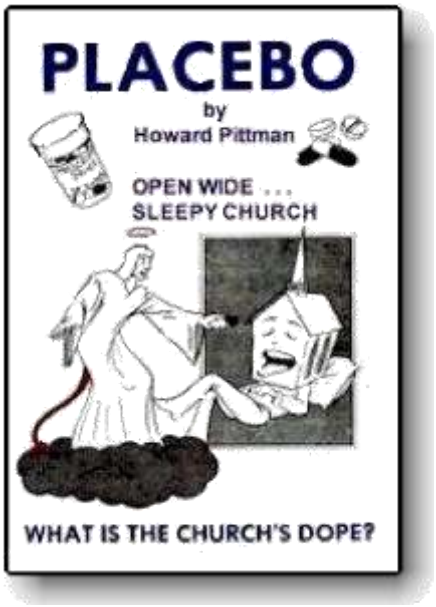

Placebo

Howard Pittman

- PROBUĎ… SPÍCÍ CÍRKEV -
- JAKOU DROGU UŽÍVÁ CÍRKEV? -

Howard Pittman, který byl 35 let baptistickým kazatelem, 8 srpna 1979 během operace na nějakou dobu zemřel a dostalo se mu prožitku klinické smrti. Poté co mu andělé ukázali první a druhá nebesa, byl vzat před samotný trůn Boží, kde mu bylo dáno poselství pro tento svět.

Následuje výňatek z jeho brožurky Placebo, který je zde se svolením přetištěn a který dokumentuje jeho úžasný zážitek z klinické smrti. Jeho audionahrávky a brožury můžete zakoupit z obchodu „Lake Hamilton Bible Camp store“. www.lakehamiltonbiblecamp.com

Překlad: Lubomír Zimmer 2007

Poznámka od Kevina Williamse, správce webového stromu:

Obrázky, které jsou zde použity, jsou z brožury Howarda Pittmana „Placebo“. Abych je zvýraznil, přidal jsem jim trochu barvy.

Předmluva

Webster’s slovník definuje „placebo“ jako „lék, který je určen spíše pro mentální úlevu pacienta jako utěšující prostředek a nikoliv jako skutečný lék, který by léčil příčiny jeho skutečného problému nemoci.“

Lékař i nám řeknou, že pokud víme, že jsme léčeni placebem, nebude to fungovat. V naší mysli musíme být přesvědčeni o tom, že se jedná o skutečný lék s opravdovou silou a mocí nás uzdravit. Pokud tomu pacient věří, pak je známo, že tato „léčba“ v mnoha případech činí divy, které by se v jiném případě nedostavily. Placebo není ve skutečnosti žádná opravdová léčivá látka, ale mysl pacienta skutečná je. Aby tato léčba fungovala, musí lékař pacienta přesvědčit o účinku tohoto léku.

Příteli, oznamuji ti, že tohle je přesně taková „léčba“, kterou většina dnešních „ústy-vyznávajících“ křesťanů používá. Doktor, který tento „lék“ předepisuje, je samotný Satan. Dává „pacientovi“ pocukrované náboženství, povrchní zkušenost a do jeho uší šeptá polopravdy. Pak říká svému „pacientovi“, že tohle je to opravdové a že tohle je „všechno“, co pacient potřebuje. Tento „pacient“, o kterého se Satan stará, tomu věří a šťastně jde po své cestě a všem radostně prohlašuje, že byl znovuzrozený, jeho spasení že je skutečné a tahle zkušenost že je vše, co potřeboval. Doktor Satan dovolí svému „pacientovi“, aby pokračoval v chození do církve a dovolí mu účastnit se shromáždění jakékoliv církve, ve které se zpívá, vede druhé v modlitbě, vyučuje v nedělní škole, a dokonce káže. Dovolí svému „pacientovi“, aby pronesl jakékoliv prohlášení ve spojení se svým „ústy-vyznávajícím“ náboženstvím, a to dokonce i o spasitelné moci Ježíše. Ano, dovolí svému „pacientovi“ dělat a říkat vše, s jednou jedinou výjimkou. Ta výjimka je ta, že „pacientovi“ není dovoleno žít takový život, který vyznává svými ústy…

Kapitola 5: Příprava

V roce 1978 jsem odešel z Policejního oddělení v New Orleans do výslužby a přestěhoval jsem se na farmu v Mississippi. V roce 1979, sedmého srpna mě náhle př emohla smrtelná a zhoubná nemoc. Den před touto tragédií jsem šel spát tak jako obvykle… když jsem se ráno probudil, bylo mi špatně od žaludku, tak jsem vynechal snídani. Manželka se mě zeptala, jestli nebudu jíst. Odpověděl jsem, že musím spěchat, abych stihl jedno důležité setkání s lidmi, od kterých jsem očekával, že podpoří moji kandidaturu na místo šerifa a podpoří mě v nadcházející kampani. Nebyl jsem si ale vědom toho, že i Bůh měl toho dne se mnou přichystané setkání. Jen vám př ipomenu, že Bible říká, že je člověku určeno jednou zemřít a bez nějakého varování čas mojí schůzky nadešel. Rychlostí světla mi moje hlavní tepna v tělní

dutině praskla a způsobila náhlé krvácení a ztrátu krve… Takže o půlnoci mě převezli na jednotku intenzivní péče a v šest hodin ráno následujícího dne všechny moje hlavní životní funkce znovu selhaly. Hlavní lékař vyšel z jednotky intenzivní péče a ř ekl mojí manželce: „Je to něco jiného, než jsme se domnívali.“ Vzali mě na operaci, kde na mně pracovali dalších sedm hodin…

(Kvůli stručnosti není zde otištěna větší část zkušenosti, kterou měl na jednotce intenzivní péče. Čtěte jeho knihu, kde je jeho příběh celý.)

Někdy během té doby, kdy na mně doktoři pracovali, jsem se probral a uvědomil si, že umírám… Uvědomoval jsem si, že jedině Bůh mi může život vrátit zpět a že jedině Bůh může změnit čas tohoto setkání. Modlil jsem se podivnou modlitbu, modlil jsem se, aby mi Bůh dovolil předstoupit před Jeho trůn a dovolil mi prosit za prodloužení mého fyzického života. Modlit se takovouto modlitbu v době př ed touto zkušeností, by bylo velmi nepravděpodobné, ale tohle všechno bylo již naplánováno Bohem, aby nakonec posloužilo Jeho záměru. Tento nápad, modlit se takovou modlitbu, byl do mé mysli vložen Duchem svatým…

Kapitola 7: Okružní cesta

To co následovalo, je tak neuvěřitelné, že pro některé lidi je těžké tomu uvěř it. Rád bych na začátku ř ekl, že znám rozdíl mezi snem, viděním a opravdovou zkušeností. Také bych rád poukázal na to, že pokud nevěříte v Satana a démony jako skutečné, reálné, individuální bytosti, tak sobě i království Božímu velice ublížíte. Stojí za povšimnutí, že nemůžete obstát proti nepříteli, pokud nevěříte, že je reálný.

V okamžiku, kdy jsem se vzepřel Satanovi, tak ode mne utekl. Byli tam andě lé, kte ří vzali mého ducha z mého těla. Tito andělé tam byli i v době , kdy mě Satan pokoušel, i když jsem o jejich přítomnosti nevěděl, protože jsem byl stále ve svém těle. **Andě lé se mi nijak nepokoušeli pomoci, až pokud jsem se nevzepř el ďáblu svou vlastní vůlí.** Ta jediná pomoc, kterou jsem měl, bylo nadp řirozené zjevení z Ducha svatého, které mi ukazovalo na to, že ten hlas, který slyším, není od Boha, ale od Satana. Mojí volbou bylo tento hlas uposlechnout nebo neuposlechnout.

Když andělé vyzdvihli mého ducha z mého těla, okamžitě mě odnesli do druhých nebes. Nemuseli jsme opustit nemocniční pokoj, abychom se dostali do druhých nebes. Vstoupili jsme tam přímo z místnosti, ve které bylo moje tělo, jen jsme prošli skrze jinou dimenzi. Je to dimenze, kterou lidské tělo neprojde, jen duch.

Abyste, milí čtenáři, pochopili, co se stalo, musíte nejdřív pochopit oddělení ducha od těla a k tomu musíme vě dět, jak jsme byli stvořeni. Bible říká, že my, jako lidské bytosti, jsme stvořeni k Božímu obrazu. Abychom tohle pochopili, pak musíme vědět, co Bůh je. Bible prohlašuje tři hlavní nezmě nitelné věci o Bohu: 1. Bůh je Duch; 2. Bůh je neviditelný; 3. Bůh je nesmrtelný. Pokud jsme tedy stvořeni k Jeho obrazu, tak jsme duch, jsme neviditelní a jsme nesmrtelní. A proto, když se podíváme do zrcadla, nevidíme naši skutečnou podstatu, to co jsme. Vidíme pouze tělo, nebo také pozemskou nádobu, ve které žijeme. Jelikož jsme tedy stvořeni k Božímu obrazu, byli bychom bez našeho těla všichni zrcadlovým

obrazem jeden druhého. A proto nám byla dána duše, aby nás oddělila jeden od druhého a učinila nás tak individuálním stvořením.

Zvířata v tomto světě mají také duši. Jediný rozdíl mezi jejich duší a naší je ten, že naše duše patří duchu. Jejich duše patří tělu. Když jejich tělo zahyne, jejich duše hyne s nimi. Když naše tělo umírá, duše z ůstává s duchem. Když byl můj duch vyzdvižen z mého těla, moje duše šla spolu s ním. Tím nejjednodušším způsobem jak popsat naši duši, je říct, že je to osobnost jedince. Po celou dobu, kdy jsem byl mimo své tělo, mě l jsem stále svoji individualitu, což znamená, že jsem měl svoji osobnost. Zachoval jsem si všechny svoje schopnosti. Ve skutečnosti byly mnohonásobně větší.

Když jsme skrze tu st ěnu další dimenze prošli do druhých nebes, ocitl jsem se v úplně jiném světě, který byl zcela odlišný od toho, co jsem si kdy mohl představit. Viděl jsem, že naše planeta je v tomto světě okupována duchovními bytostmi v takovém počtu, jako je písku na mořském pobřeží. Tyto bytosti byli démoni (ďáblové) a nebo padlí andě lé v tisíci různých tvarech a podobách. I ti, kteř í se podobali jeden druhému, se od sebe lišili různými barvami. Mnozí z těchto démonů byli podobní lidem a jiní se podobali zvířatům, které jsou v našem světě . Někteří měli tvary a podoby nepředstavitelně ohavné, vypadali tak morbidně a odporně, že se mi z toho dělalo nevolno.

Když jsem byl v druhém nebi, okamžitě jsem věděl, jakým směrem se vydat, abych dosáhl třetího nebe, kde př ebývá Bůh. Nevím, jak jsem to vě děl, ale prostě jsem to věděl. Také jsem věděl, že pokud má být moje modlitba vyslyšena, pak se musím ukázat před Bohem Otcem ve třetím nebi. Byl jsem si vědom toho, že cestuji v duchovním světě pod ochranou Ducha svatého, a také and ělé, kteří mě doprovázeli, se pohybovali pod ochranou Ducha svatého. Čtenářům se může zdát podivné, že by andělé potřebovali ochranu Ducha svatého, ale pamatujte na to, že jsme byli v druhém nebi. Druhá nebesa jsou místem, kde má Satan svůj trůn. Satan ještě není uvržen do pekla, i když peklo a ohnivé jezero budou jednoho dne jeho konečným místem určení.

Všichni duchové v tom místě si byli vědomi naší přítomnosti a také toho, že je nad námi ochrana Ducha svatého. Abych vám uvedl důvod, proč byla ochrana potřebná, dám vám odkaz na jedno místo v Bibli, ve kterém je ukázána moc Satana ve druhém nebi. Desátá kapitola knihy Daniel mluví o tom, jak Bůh poslal jednoho ze svých andělů, aby přinesl poselství Danielovi. Kvůli důležitosti tohoto poselství Satan necht ěl, aby se Danielovi dostalo do rukou. Aby se andělu, poslanému od Boha ze třetího nebe, podařilo poselství doručit, musel nejdříve projít druhými nebesy. Satan poslal jednoho ze svých knížat, aby tohoto anděla zastavil. Tento anděl tedy musel bojovat a samotnému se mu to nedařilo, tak musel zavolat o pomoc. Bůh poslal jednoho ze svých archandělů, aby pomohl tomuto poslovi a tohle vše trvalo dvacet jedna dnů. Potom, co tento anděl Danielovi poselství doručil, poznamenal, že svoji cestu skrze druhá nebesa si bude muset opět probojovat.

Když jsme se v tomto svě tě pohybovali, byl jsem velmi zklamán tím, že mě můj průvodce nevzal směrem do třetího nebe, kde je Bůh. Místo toho jsme se vydali opačným směrem. Když jsme tímto místem procházeli, dověděl jsem se o démonech spoustu věcí.

V duchovním světě jsem dělal věci jinak, než je děláme v tomto fyzickém světě. Např íklad jsme nemuseli komunikovat našimi ústy a ušima, ale spíše naší myslí. Bylo to, jakoby se naše slova promítala do myšlenkových vln a ve stejnou dobu jste přijali i odpověď. I když jsem

stále mohl př emýšlet jen sám pro sebe, bez toho, abych své myšlenky promítal, zjistil jsem, že mi to bylo k ničemu, protože andělé mohli číst moje myšlenky.

V tomto svě tě jsem mohl slyšet různé zvuky, ale neslyšel jsem je svýma ušima. Slyšel jsem je svojí myslí, ale stále jsem byl schopen „slyšet“ tyto zvuky. Když jsme cestovali, většinou jsme cestovali rychlostí, kterou nazývám „rychlost myšlenky“. Když jsme tedy cestovali tímto způsobem, „rychlostí myšlenky“, nebyl tam žádný pocit pohybu. Anděl jednoduše řekl, kam jdeme a najednou jsme tam byli. Byly ale chvíle, kdy jsme tímto způsobem necestovali, a v té chvíli jsem si byl vědom toho, že se při cestování pohybujeme. Jedna z těchto chvil, kdy jsem tento pohyb vnímal, byl čas, kdy mě přinesli zpět do mého fyzického těla a dovolili mi vidět démony, kteří v tomto světě pracují. Tento pohyb byl podobný pohybu vznášení se na oblacích. Stále jsem měl pocit pohybu.

Nemylte se ohledně démonů, nebo ť ti jsou velmi reální. Bible se zmiňuje o démonech více než o andě lech a poukazuje na to v Lukáši 10:18, že démoni jsou zlí. Marek 5:8,9 naznačuje, jak mnoho jich je a Matouš 10:1 poukazuje na to, že jsou nečistí. Matouš 12:21-30 prohlašuje, že jsou vedeni Satanem a Matouš 8:29 nám ukazuje, že mohou posednout člověka.

Ve světě démonů to funguje podobně jako v armádě , jsou různě rozděleni podle moci a hodnosti. Někteří démoni mají titul knížete, což je vždy démon, který má na starosti knížectví. Knížectví je oblast (teritorium), území nebo místo, které se mohou lišit velikostí, a to od celého národa až po jednoho jediného člověka. Když Satan někoho pověří úkolem, pak je tomuto knížeti dána autorita, aby jednal ve jménu Satana a použil ke svému úkolu jakékoliv dostupné prostředky.

Když jsme začali cestovat těmito druhými nebesy, andělé mi ukazovali různé druhy démonů. Každý démon mi byl ukázán v podobě, která poukazovala na jeho oblast kvalifikace, a brzy jsem zjistil, že v celém démonickém světě neexistuje taková věc jako „všeobecný lékař“. Každý démon má pouze jednu kvalifikaci (odbornost), kterou provádí velmi dobře.

Kapitola 8: Démoni

Válečný démon - vypadali jako nějací pěkní atleti

Když mi byli démoni ukazováni jeden po druhém, velmi brzy jsem zjistil jejich sociální strukturu a hodnosti, které mezi nimi existují. Ti, kteří byli ve vysoké hodnosti, mi byli ukázáni ve formě podobné lidem. Když jsme procházeli těmito hodnostmi dolů, viděl jsme démony, kteří vypadali napůl jako člověk a napůl zvíře. Pak jsem viděl démony, kteří vypadali jako zvířata, která máme v tomto světě a nakonec jsem viděl démony tak odporně vypadající, že není možné si něco tak odporného ani představit.

Mezi ty nejvyšší hodnosti patřili démoni váleční, což byla „šlehačka“ Satanova. Pohybovali se v druhém nebi a dokonce i v tomto našem přítomném fyzickém světě, podle libosti cestujíce vždy ve skupinkách, nikdy nebyli sami. Kamkoliv šli, všichni ostatní démoni šli za nimi. Tito váleční démoni mi byli ukázáni v lidské podobě. Vypadali jako lidé, až na to, že to byli obři. Měřili asi dva a půl metru, byli drsní a vypadali jako nějací pěkní atleti, jako obří atleti. Všichni váleční démoni měli bronzovou barvu. Byli to obrovští bronzoví vojáci. Všichni ostatní démoni jim byli poddáni.

Druhý typ velmi mocného druhu démona mi byl také ukázán v lidské podobě. Tito démoni vypadali jako obyčejní lidé. Všichni tito démoni, odborníci ve své oblasti, byli na druhé pozici. Hlavní vůdce mezi nimi byl démon nenasytnosti (chamtivosti, hrabivosti) a uvnitř této skupiny byli démoni nenávisti, lakoty, chtíče, sváru a několik dalších.

Na třetí pozici mezi těmito nejmocnějšími démony mi byli ukázáni démoni v různých pomíchaných podobách a tvarech. Někteří měli lidskou podobu, zatímco jiní napůl lidskou a napůl zvíří. Jiní vypadali úplně jako zvířata. Tito démoni byli cvičeni v temných oblastech, jako je čarodějnictví a jiné podobné oblasti. V této skupině byli také démoni strachu a démoni sebezničení, stejně tak jako duchové, kteří napodobují duchy zemřelých a projevují se ve fyzickém světě jako zjevení.

Démon chamtivosti vypadal jako řádný občan, oblečený do „byznys " saka.

Když jsme se dostali ke čtvrté skupině neboli hodnosti, všichni tito démoni mi byli ukázáni bez jakékoliv lidské podoby. Ně kteří se podobali neznámým zvířatům. V této skupině byli démoni vraždy, brutality, sadismu, a jiní, vztahující se k masakru.

Démoni „třetího stupně" vypadali částečně jako člověk i zvíře, připomínali postavy z řeckých pověstí.

Ještě níže pod nimi byli démoni v strašné a morbidní podobě. Někteří byli tak odporní, že jejich vzhled ve vás vyvolal nevolnost. Jsou tak opovrhováni i svými kumpány, že se vždy drží o samotě, ať už v druhém nebi nebo v našem fyzickém světě. Nepřidružují se společně k jiným démonům, kromě úkolů, které musí plnit.

Byli tam i jiné skupiny démonů, které jsem mohl vidět, ale nevzpomínám si příliš na jejich funkci. Tohle mi bylo záměrně odebráno, nebylo mi dovoleno vzpomenout si na ně. Nejsem si jist, jaká je jejich oblast působení, i když si jen matně vzpomínám na to, že měli velikou moc v oblasti lidského těla. Zdá se, že tato tajemná skupina démonů pracuje odlišně od ostatních démonů a jsou použiti jen ve velmi výjimečných případech, kterým nerozumím. Jak už jsem řekl, nebylo mi dovoleno zachovat si v paměti vzpomínku na jejich funkci, a proto je vzpomínka na ně velmi omezena.

Je mi také známo, že s t ěmito určitými démony je těžší jednat než s kterýmikoliv jinými démony. Zdá se, že jejich veliká síla spočívá v jejich schopnosti zůstat v anonymitě při práci s člověkem. Mezi těmito démony je i jeden druh, který se projevuje v člověku ve formě epilepsie. Nejsem si tím jistý, ale myslím, že si vzpomínám na to, že i další démoni z jiných skupin mají také schopnost napodobovat epilepsii. Nevím, jestli démoni epilepsii způsobují, ale velmi jasně si pamatuji na to, že tuhle nemoc dokáží v lidských bytostech napodobit.

V jednu chvíli, zatímco jsme cestovali těmito druhými nebesy, jsem sledoval určitou skupinu démonů a přitom jsem zakusil hrozný pocit. Byl to přemáhající a tísnivý pocit. Tento pocit jsem zažil už krátce poté, co jsme vstoupili do těchto druhých nebes, a kladl jsem si otázku, co tento pocit způsobuje. Bylo to právě v té chvíli, kdy jsem si uvědomil, že andělé mohou číst moje myšlenky, protože můj anděl strážný mi řekl: „Tento pocit, ohledně kterého si

kladeš otázky, je způsoben tím, že v tomto světě není žádná láska.“ Ten anděl mi řekl, že v druhém nebi není ani kousek lásky! To je ale překvapení! Dokážete si představit, že všichni tito démoni slouží vedoucímu, kterého nemilují a tento vůdce vládne bytostem, které on sám nemiluje? Co je ale ještě horší, tito kumpáni spolupracují po tisíciletí spolu a ani oni nemilují jeden druhého.

Začal jsem si představovat, jak by asi náš fyzický svět, zvaný první nebe, vypadal bez lásky. Kdyby Bůh svoji lásku na tento svět nedal, pak bychom žili jako v tom druhém nebi. Tím, že nám Bůh dal svoji lásku, jsme schopni tuhle lásku opětovat a milovat jeden druhého. Dovedete si představit, kdyby u vás doma a nebo ve vaší společnosti naprosto chyběla láska?

Když jsem si uvědomil, že mezi démony neexistuje vůbec žádná láska, kladl jsem si otázku, čím jsou tedy motivováni a co způsobuje jejich horlivost. Co způsobuje, že tak tvrdě pracují? Co způsobuje, že svoje úkoly plní s takovou rychlostí? Nemilují jeden druhého, a přece svoje úkoly vykonávají s takovou rychlostí a horlivostí, že jakákoliv vojenská organizace by byla velmi hrdá, kdyby měla takové horlivé a poslušné zaměstnance. Kladu si otázku, jestli jejich motivace nemůže mít něco společného s přicházejícím soudem a jejich konečným rozsudkem, který je čeká. Zdá se, že od doby jejich první vzpoury v nebi dosáhli ve své existenci bodu, kdy se již bouřit nemohou. Ať už je jejich motivace jakákoliv, způsobuje to, že svůj hněv si vybíjejí na lidském těle. Může tomu být tak, že celý smysl jejich existence je způsobovat utrpení lidskému tělu. I když mi bylo dovoleno jít mezi ně a sledovat je při práci, mnoho věcí mi nebylo plně vysvětleno. Některé věci mi nebyly dovoleny udržet si v paměti. Poznal jsem, že moje přítomnost rozzlobila nejvyšší šarži démonů a kdybych neměl ochranu Ducha svatého, bývali by se mnou bojovali. Jeden z tě ch válečných démonů přišel až ke mně a postavil se těsně před můj obličej, ale neustoupil jsem, protože jsem se vůbec nebál. Věděl jsem, že by neměl co do činění se mnou, ale musel by zápasit s tím, který mě sem donesl, s Duchem svatým. Démoni v té prostřední šarži mě naprosto ignorovali a pohybovali se okolo mě, jako kdybych tam ani nebyl. Ti, kteří měli ješt ě nižší hodnost, se mě trochu báli, ale to bylo spíše ze strachu z anděla, který mě doprovázel, nicméně ti ve vyšším postavení se ani mě ani anděla nebáli.

Když se **démon chtíče** „pátého stupně“ pomalu připlížil k obličeji tohoto mladého muže, najednou, jako nějaký závan kouře, zmizel do jeho obličeje,

jakoby procházel do něho skrze póry kůže.
Posedlost dokončena.

Můj anděl průvodce mě informoval, že chce, abych viděl démona při postupu, ve kterém posedne lidskou bytost. V tom momentě, zatímco jsme cestovali, jsem byl pronesen skrze zeď, která odděluje druhá nebesa od fyzického světa. Když jsme se vrátili do tohoto světa, byli jsme v té stejné nemocnici, kde leželo moje tělo, ale šli jsme do jiného pokoje. Pokoj vypadal jako obývací pokoj pro zaměstnance. Byly tam stoly, židle, nádoby s jídlem a v místnosti byl mladý muž s mladou ženou, kteř í si povídali a smáli se. Bylo jasné, že nemohou vidě t ani anděly, ani mě , a př ece jsem jim byl tak blízko, že kdybych natáhl ruku, mohl bych se jich dotknout. Slyšel jsem a rozuměl každému slovu, které říkali. Mysleli si, že jsou o samotě a mezitím co mluvili a smáli se, nebyli si vědomi otřesného tvora, který stál mezi nimi. Tento démon vypadal tak hrozně ve svém tvaru, že jsem ho okamžitě poznal jako jednoho s nižší hodností, ze skupiny, která se zaobírá perverzí. Andělé, démoni i já jsme v této místnosti byli duchovně a byli jsme si vědomi všeho, co se tam děje. Ti dva, kteří byli v těle, si byli pouze vědomi sami sebe, protože nás nemohli vidět ani slyšet, i když jsme tam byli přítomni. Ale i když jsme byli zpět v tomto fyzickém světě, tak jsme mezi sebou stále komunikovali skrze myšlenky.

Nevěnoval jsem příliš pozornost tomu, co si tito dva lidé povídali, ale pozoroval jsem toho démona. Byla to ta nejhorší vě c, jakou jsem kdy viděl, připomínalo mi to nějakou přestárnutou, přeplněnou, slizovitou zelenou žábu. Pomalu se př iplížil k obličeji toho mladého muže a pak, najednou, jako ně jaký závan kouře zmizel do jeho obličeje, jakoby procházel do něho skrze póry kůže. Když démon vstoupil do tohoto muže, andělé řekli: „Teď je to dokonáno.“ Anděl mi pak začal vysvětlovat, co přesně způsobilo tohle posednutí. Řekl mi: „Tento démon se člověku představil jako něco velmi toužebného a pro člověka atraktivního.“ Anděl mi vysvětlil, že člověk má suverénní vůli, která mu cele patří a kterou démoni nemohou př estoupit. Také mi ukázal, že ani andělé se za touto vůlí člověka nemohou pohybovat a ani samotný Bůh tuhle svobodnou vůli člověka nebude porušovat. Jsme stvořeni k obrazu Božímu, a proto nám byla dána svobodná vůle podobně jakou má Bůh, právo vybrat si náš úděl. Nebylo mi ale dovoleno zapamatovat si všechno z tohoto vyučování.

Matně si vzpomínám, že existuje ještě jiný proces při velmi ojedinělých př ípadech, kdy démoni mohou vstoupit do malých dětí. Zdá se, že démoni z té tajemné záhadné skupiny jsou právě ti, kterým je tohle dovoleno. Tohle se ale děje jen ve zcela výjimečných případech. Podle toho, co mi andělé řekli, je více jak devadesát procent případů démonické aktivity mezi lidmi zaměřeno na lidské bytosti, které už dospěli do věku, ve kterém jsou odpovědni sami za sebe.

Během tohoto andělského vyuč ování mi bylo dále řeč eno, že všem Božím dětem byla dána moc nad všemi démony, aby je vyháněli, nicméně tato moc je závislá na víře křesťana. Bude fungovat pouze tehdy, když křesťan bez stínu pochybnosti ví co dělá. Jsou určití křesťané, kteří v této oblasti přijali zvláštní obdarování od Boha. Jsou to ti, kteří byli zvláště povoláni Duchem svatým k tomu, aby vysvobozovali a ve většině případů ti, kteří jsou povoláni do této služby vysvobození, také přijali dar rozlišování duchů. Když někdo přikazuje démonům, je nezbytně důležité, aby věděl s jakým duchem jedná. V některých ojedin ělých př ípadech, kdy byly posednuty dě ti (tohle již, lidičky, nejsou jen ojedinělé případy… spousta dětí je dnes posedlých, protože v našem světě jsou nepříteli dveře doširoka otevř eny), je třeba zvláštního úsilí a je třeba mít Boží zjevení v každém tom určitém případě, aby ty děti mohly být osvobozeny. Takovýto případ je zaznamenaný v Matouši 17:14-21. Všichni křesťané ale mají v sobě možnost a schopnost vyhánět démony.

Můj anděl průvodce mi ř ekl, že chtějí, abych viděl démonickou aktivitu venku ve světě . Pak jsem byl přenesen ven z nemocnice přímo skrze cihlovou zeď do ulic toho města. Byl jsem velmi udiven, když jsem pozoroval aktivitu lidí ve fyzickém světě. Chodili a dělali svoje běžné úkony a vůbec si nebyli vědomi toho, že po nich slídí bytosti z duchovního světa. Byl jsem tím naprosto vyveden z míry a vystrašen, když jsem uviděl démony, kteří se volně v různých podobách pohybovali mezi lidmi.

Dozvěděl jsem se, že podobně jako démoni nemohou nic udělat, pokud k tomu lidé nesvolí, tak ani andělé to nemohou udělat. Každý znovuzrozený křesťan má anděla ochránce a dokud jeho život na této zemi neskončí, může být někdy potřeba, aby ho ochránil i celý zástup andělů. Nauč il jsem se, že tito andělé strážní za nás bojují, ALE NEMOHOU BOJOVAT V OBLASTI NAŠÍ VŮLE. Druh boje, který dě lají, je něco jako chráně ní naší „slepé“ strany. Bojují s démony, když démoni přicházejí proti nám mimo oblast naší vůle. **Nemohou však bojovat s těmi démony, kteří proti nám přicházejí skrze naši vůli.** Pamatujte, že jsme stvořeni k Božímu obrazu, a jako Bůh máme suverénní vůli.

Zjistil jsem, že démoni, pokud musí, tak bojují s anděly, ale raději tak nečiní. Je pro ně jednodušší a bezpe čnější nič it nás skrze naši vlastní vůli, kdy andělé nemohou zakročit, než aby šli mimo naši vůli, kdy by museli bojovat s anděly osobně. Díky tomu démoni vyvinuli neuvěřitelné schopnosti v oblasti svádění. Pohybují se skrze naše životy sváděním a lstivostí a udržují nás v naprosté nevědomosti jejich aktivity.

Uvědomil jsem si, že ne všichni démoni jsou v té oblasti druhých nebes. Jsou démoni takového kalibru, že jsou drženi do určitého času v pekle, kde jsou spoutáni řet ězy, i když Satan a jeho armáda démonů v pekle nejsou. Podívat se ale do pekla mi dovoleno nebylo, ani mi nebylo dovoleno vidět tyto svázané démony. Vím jen to, že ti démoni, kteří jsou svázáni řetězy, překročili omezení svojí působnosti.

Bůh ve své moudrosti ur čil Satanovi a jeho démonům určitou omezenou oblast působení. Tyhle hranice, které Pán stanovil, nesmí přestoupit, nicméně ti démoni, kteří jsou svázáni v pekle, tyhle hranice kdysi překročili, proto jsou teď v pekle.

Bible na toto poukazuje na mnoha místech a zvláště pak v knize Judy. Kdykoliv Satan chce tyhle hranice překročit, musí nejdříve přijmout od Boha svolení. V případě Joba mu tohle bylo povoleno, ale v případě Petra nikoliv. Démoni, kteř í působí v dětech, které ještě nedosáhnou věku, ve kterém již mohou nést zodpovědnost za sebe, musí tohle speciální povolení také dostat. (Nejdříve jsou ale otevřeny „dveře“ skrze některý hřích nebo hříchy, které dají právo těmto démonům…) Nebylo mi dostatečně vysvětleno, za jakých okolností je tohle Bohem dovoleno, ale vím jen to, že za určitých okolností je to možné. Nicméně tohle povolení je uděleno jen ve zcela ojedinělých případech. (Už je tomu docela dlouho, co H. Pittmann tohle poselství od Boha dostal, věci se opravdu hodně od té doby změnily, dveře jsou pro Satana otevřené dokořán… díky rodičům) Většinou je Satanovi tohle povolení zamítnuto, ale v těchto posledních dnech můžeme očekávat podstatný rozmach démonické aktivity, tak jak nás Pán varoval v Markovi 13:22, když mluvil o těch neuvěřitelných zázracích, které budou konat falešní proroci v posledních dnech. Je těžké pochopit, proč Pán dovolí a dopustí, aby démoni pracovali i skrze děti…

Démoni, kteří jsou v pekle chováni v řetězech, nedostali svolení ke své aktivitě, která překročila hranice působnosti, které jim urč il Pán. Jejich nelegální skutky jsou zaznamenány v Genesis 6:2-5. Protože nedostali svolení k něčemu takovému, tak dostali okamžitý trest. Určitý trest pro ďábla a jeho anděly je naplánovaný ke konci času a je zaznamenaný v knize Zjevení 20:1-3. Jak jistě už víte, jezero ohně bylo stvořeno jako věčný osud pro ďábla a jeho anděly.

V této době musíme být velmi na stráži proti ďáblovi a jeho stř elám svodu a pokušení. Tyhle aktivity jsou ale povoleny pouze v určitých hranicích, které jsou stanoveny a dopuštěny Pánem. Jako křesťané je můžeme „svázat“ v autoritě Ježíše Krista, nicméně tohle NENÍ trvalé. NEMŮŽEME je vyhnat do PEKLA, neboť tohle může vykonat pouze Bůh. Proto je velmi důležité, aby ten, kdo byl právě vysvobozen, byl správně poučen a zůstával v Pánově vůli, jinak dojde znovu k posedlosti. Křesťan MŮŽE vyhnat démony z nespaseného člověka, ale pokud tento člověk nepřijme svoje spasení a nepřebývá ve vůli Páně, nastává možnost, že se démoni vrátí. (Matouš 12:43-45).

Démoni jsou skutečné individuální duchovní bytosti, jsou to ti, kteří manipulují se zlem v dnešním světě. Tohle mi bylo ukázáno, zatímco jsem byl v duchovním světě a cestoval jsem ulicí a s hrůzou jsem pozoroval, jak démoni plní své úkoly a působí zkaženost lidí.

I když jsou lidé duchovní bytosti, jsme omezeni lidským tělem. Ta největší bitva se odehrává mezi „duchem člověka“ a „duchovními mocnostmi zla“ vedenými Satanem, které usilují o kontrolu a manipulaci našeho tělesného*, fyzického těla.

(*pozn. překladatele: v angličtině je zde použito dvou slov pro tělo „flesh“ a „body“, podobně jako v řečtině „sarx“ a „soma“. Staročeština měla pro toto slova „pleť“ a „tělo“, ale slovo pleť se stalo později vyjádřením pro kůži. Hřích je tedy něco mnohem hlubšího než jen pouhá tělesná žádost, je to ve skutečnosti duchovní organizmus. Nejlépe je tohle vidět v knize Římanům kapitola 7. Člověk se jednoduše stává tělesným, když žije podle tělesných žádostí a nebo se stává duchovním, když žije podle Ducha. Tělesným člověkem má Bible na mysli někoho, kdo žije podle h říchu, a nikoliv člověka, který žije podle Ducha. Podívejme se do ráje, kde vidíme Satana, jak pokouší Evu NIKOLIV P ŘÍMO OSOBNĚ, ALE SKRZE HADA. Tohoto hada vidíme znovu, když ho Mojžíš pozvedl na kůl. Tak jako byl had povýšen na kůlu, tak byl Syn člověka pozvednut na kříži, když byl na Něho náš hřích (had) vložen. Tam byl ukřižován náš starý člověk, náš – had – hřích – *„A jako Mojžíš vyzdvihl hada na poušti, tak musí být vyzdvižen Syn člověka“* (Jan 3:14). „Víme *přece, že náš starý člověk* (hadí ďábelská přirozenost) *byl ukřižován s ním, aby bylo odstraněno tělo hříchu“* (Řím. 6:6 NBK). Za každým i tím sebemenším pokušením stojí Satan a jeho démoni.)

Náš duch bojuje skrze víru a skrze naši suverénní vůli; zatímco ďábel a jeho (padlí) andě lé bojují skrze svod, prohnanost, podvádění a pokušení. O této bitvě nesmíte pochybovat, ani o zbraních, které se používají, protože Písmo velmi jasně a důrazně mluví o obou těchto věcech. Viděl jsem tyto démony, jak skutečně zápasí o nadvládu nad lidským tělem.

Může se vám zdát, že lidstvo je těmito duchovními bytostmi př emoženo, neboť tito duchové jsou schopni vidět a slyšet všechno, co si myslíme, řekneme a děláme; zatímco my jsme naprosto neschopni rozpoznat jejich aktivitu. Je velmi těžké bojovat s nepř ítelem, kterého nevidíte, neslyšíte a necítíte, ale pokud důvěřujete Pánu, nemáte se čeho bát. Někdy může o jejich existenci a aktivitě zapochybovat i ten nejsilnější křesťan a tím to pro ně dělá vše jednodušší. Nicméně člověk nebyl ponechán bezbranným. Jelikož jsme stvořeni k obrazu Božímu, tak č lově k podobně jako Bůh má suverénní vůli, kterou žádný duch nemůže nijak přímo ovlivnit bez svolení samotné osoby. Z toho důvodu démoni rozvinuli veliké schopnosti v oblasti svodu. Hlavním principem jejich aktivity je učinit něco zlého přitažlivým tak, aby to vypadalo velmi lákavě , krásně a neškodně, jak jen je to možné, aby osoba, která je takto pokoušena, se přestala mít na pozoru a přijala to, co je jí nabízeno, aby došlo k HŘÍCHU. Jakmile je jednou někdo podveden, je snadnější, aby byl podveden znovu a v tomto setrvával. V momentu posedlosti je pak mnohem jednodušší takovou osobu udržet pod kontrolou.

Další velikou obranou, kterou má člověk, jsou andělé strážní. Anděl strážný není udělen každému člověku, ale pouze tomu, kdo je spasen a patří Bohu. Pamatujte, stejně tak jako démoni, ani andělé nemohou porušit vůli člověka, což znamená, že většina aktivity andělů spočívá v ochraně jednotlivce mimo rámec této svobodné vůle. Nicméně, největší zbraní člověka je Slovo Boží (Bible). Když Pavel vypisuje seznam zbraní používaných v duchovním boji, mluví o Slově Božím jako o jediné útočné zbrani, kterou má člověk k dispozici (Ef. 6:11-18). I když jsou tyhle zlé bytosti v převaze (tisíce na jednoho), je člověk dostatečně připraven na bitvu. Díky svobodné vůli, ochranným andělům a Slovu Božímu, je člověk dostatečně chráněn před démony v bitvě za jeho duši.

A proto říkám každému – pokud to myslíte vážně ve svém rozhodnutí bojovat a zvítězit, pak se ničeho nebojte! Váš hlavní kapitán, učitel, uzdravovatel a pomocník – Duch svatý – vás NIKDY nezanechá ani neopustí.

Kapitola 9: Cesta domů

Když andělé uznali za vhodné, že jsem viděl již dost démonů při práci ve fyzickém světě, byl jsem př enesen do druhého nebe tak, že jsem prošel skrze rozdělující zeď druhé dimenze. Jakmile jsem byl zpět v této oblasti, můj průvodce mě konečně vedl směrem ke tř etímu nebi, z čehož jsem měl velikou radost. Koneckonců tohle bylo to místo, na které jsem chtěl jít po celou tu dobu. I v tomto stádiu byl můj fyzický život stále mojí hlavní starostí.

Najednou jsme přišli na to nejkrásně jší místo. Vím, že jsem již sdělil, jak hrozné to bylo v tom druhém nebi, tak si dovedete představit, jak překvapující bylo najít tam něco tak krásného. Bůh mi nedopustil zapamatovat si, proč bylo tohle místo tak krásné. Pamatuji si ale, že to bylo to nejnádhernější místo, které jsem kdy vidě l. Tohle místo připomínalo tunel, silnici, údolí nebo něco jako dálnici. Bylo to osvíceno zářivým světlem a bylo to celé obklopeno neviditelným štítem. Věděl jsem, že tento neviditelný štít je ochrana Ducha svatého.

Když jsme šli tímto tunelem nebo spíše cestou či údolím, ať už to nazveme jakkoliv, viděl jsem kolem procházet postavy, které vypadaly jako lidské bytosti. Zeptal jsem se svého průvodce, kdo to jsou. Odpověděl mi, že to jsou svatí, kteř í jdou domů (svatí=věřící). Tohle tedy byli duchové křesťanů, kteří na zemi zemř eli a byli na cestě domů. Každý z těchto svatých byl doprovázen nejméně jedním strážným andělem a někteří s sebou měli celý zástup andělů. Udivilo mne, proč měli ně kteří jen jednoho anděla, zatímco jiní jich měli spoustu. Sledoval jsem, jak svatí procházejí touto cestou, kterou musí projít všichni, aby př išli domů. Bylo to něco jako spojovací chodba mezi zemí a třetím nebem. Zjistil jsem, že pouze „oprávnění“ duchové mohli tímto tunelem projít. Žádnému démonu nebylo dovoleno jít po této cestě.

(pozn. př: Ian McCormack a spousta jiných Božích důvěryhodných lidí mluví o tomto světelném tunelu. Když se Ian později ptal Pána na tento tunel, Pán mu dal jasnou odpověď: *Matouš 7: 13,14 „Úzká je cesta, která vede k životu a málo je těch, kteří ji nalézají a široká je cesta, která vede k záhubě do zničení.“ Pán ke mně promluvil a řekl mi, že to je „dálnice svatosti“, o které se píše v Bibli.“* O této dálnici se píše v knize Izaiáš 35:8 *„Bude tam silnice* (přesněji „dálnice“, jak je to i ve všech anglických překladech, nebo také „královská cesta“) *a cesta a ta se bude nazývat cestou svatou. Nebude se po ní ubírat nečistý, bude jen pro lid Boží. Kdo půjde po této cestě, nezbloudí, i kdyby to byli pošetilci.“* (CEP)).

Když můj průvodce ukončil svoje vysvětlování o tomto putování svatých domů, cht ěl jsem do tohoto tunelu vkročit. Anděl mě ale zastavil a řekl mi, že musíme cestovat nikoliv vnitřkem, ale vedle toho tunelu. Vnitřkem tohoto tunelu cestovali svatí, já jsem musel cestovat vedle

něj. Když jsme cestovali podél toho tunelu, nebylo to rychlostí „myšlenky“. Místo toho jsme cestovali takovým způsobem, jako kdybychom se vznášeli s oblaky. Žádná oblaka tam nebyla, ale způsob tohoto cestování mi to takto připomínal.

Tato překrásná dálnice (**dálnice svatosti**) v tunelu vede do domova Božích dětí.

Viděl jsem svaté, kteří právě procházeli tímto tunelem. Měli podobu lidských bytostí, ale nemohl jsem rozpoznat národnost, vě k ani pohlaví. Všichni byli oblečeni podobně rouchem, které se sestávalo ze dvou částí. Měli na sobě halenu a volné kalhoty. Barva tohoto roucha byla pastelově modrá a jeden kus látky byl světlejší než ten druhý. Ta světlejší modrá byla tak světlá, že vypadala téměř bíle. Všiml jsem si, že tito svatí, které jsem si prohlížel, ještě nepřijali svoje oslavené tělo, protože to musí počkat až do doby prvního vzkříšení.

Nejdřív jsem byl zklamaný tím, že jsem nemohl cestovat vnitřkem toho tunelu spolu se svatými, ale pak se mi ulevilo, když mi bylo řečeno, že jdeme na to stejné místo, jako jdou oni. Konec konců, věděl jsem, že pokud můj fyzický život má být prodloužený, budu se muset nejdřív ukázat před Bohem. I v této chvíli pro mě můj fyzický život znamenal to nejdůležitější.

Cestou jsem si všiml, že démonů okolo mne začíná ubývat. Z dálky jsem zahlédl nebeské brány, a čím více jsme se k nim blížili, tím mi rychleji démoni mizeli z dohledu. Když jsme přicestovali až k branám, žádné démony jsem široko daleko neviděl. I když se tyto brány otevíraly do druhého nebe, žádný démon sem přijít nemohl.

Vstoupit skrze tyto brány mi ale dovoleno nebylo; anděl mě postavil stranou a řekl mi, abych zůstal na místě a sledoval svaté, kterým bylo dovoleno branami procházet do nebe. Zjistil jsem přitom velmi podivnou věc. Bylo jim dovoleno vcházet pouze po jednom. Nebylo dovoleno projít dvěma lidem najednou. Divil jsem se tomu, ale vysvětleno mi to nebylo. Poté co jsem se vrátil, jsem se nad tímto mnohokrát zamýšlel a myslím, že teď již vím, proč se tak dělo. Věřím tomu, že to bylo vzdávání pocty nebo spíše přivítání, které se každému jedinci dostává. Je tomu tak proto, že každý z těchto lidí se pro tuto cestu musel svobodně ze své vůle rozhodovat. Pamatujte na to, že mi bylo zvlášť ukázáno, že my, lidské bytosti, jako obraz Živého Boha, máme nezávislou svobodnou vůli, skrze kterou máme právo vybrat si náš vlastní osud.

pozn. p řekl: Velmi na mě zapůsobilo svědectví, které mi vyprávěla jedna sestra z USA na jednom modlitebním setkání. Tato sestra měla nějakou vážnou nehodu a byla v klinické smrti. Viděla nebe a mluvila s Bohem, který ji posílal zpět na zem. Dostala na vybranou. Měla se rozhodnout, kterým směrem se na zemi vydá a pro které věci se rozhodne. Bůh jí řekl, že pokud se na zemi rozhodne pro jednu věc, stane se tohle a tohle… a přitom jí Bůh dopodrobna ukázal vše, co se jako výsledek její volby v jejím životě stane. Pak jí dopodrobna ukázal, co se stane, když se rozhodne pro jinou věc a přitom jí ukázal zcela jiný děj, který se stane jako výsledek této jiné volby. Tohle ale nebyla volba mezi životem a smrtí, každá její volba se nacházela na té Boží stezce. Svobodná vůle byla také při činou, která z Lucifera ud ělala ď ábla; nebyl to Bůh, kdo stvořil ďábla. Bůh si ale samozřejmě ve své moudrosti dokáže použít pro svoji slávu i ty špatné věci.

Zatímco tito svatí vcházeli dovnitř, přemýšlel jsem o tom, proč mi nebylo dovoleno vykonat to, proč jsem vlastně přišel. Byl jsem tak netrpělivý, abych svůj požadavek před Bohem mohl přednést, že jsem nepochopil hlavní smysl toho, co jsem právě viděl. Tato část byla tak

důležitá, že mě na ni upozornil samotný Duch svatý. Pozoroval jsem, jak těchto padesát svatých vstupovalo do nebe, ale smysl, který mi ušel, bylo právě č asové vymezení, které v tom hrálo roli. Bylo mi vysvětleno, že ve stejnou dobu, kdy těchto padesát svatých zemřelo na zemi, zemřelo také ve stejný čas 1950 dalších lidských bytostí; takže zhruba z 2000 lidí se jich do nebe dostalo pouze 50. Ostatních 1950 lidí tam nebylo. Kde tedy byli? To bylo tedy jen 2 ½ procenta lidí, kteří se dostali do nebe! Devadesát sedm a půl procenta lidí se tam nedostalo! Představuje tohle celý dnešní svět? Pokud ano, pak 97 a ½ procenta populace tohoto světa není připravena na to, aby se setkala s Bohem. Milý příteli, ta smutná zpráva je ta, že tohle přesně reprezentuje tento Laodikejský církevní věk, ve kterém dnes žijeme. (pozn. překl: „A andělu církve v Laodikeji napiš: …Znám tvé skutky, že nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! A tak, že jsi vlažný a ani studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst.“ (Zjevení 3:14-16). Laodikejský věk tedy znamená **vlažný věk**.) Žijeme v čase, kdy většina lidí, kteří chodí do církve, jsou pouze „ústy-vyznávajícími“ a nikoliv „srdcem-přibližujícími se“.

Na začátku jsem řekl, že se nebudu snažit nikoho přesvě dčovat o ničem, co zde uvádím. Nicméně jako potvrzení právě uvedené skutečnosti bych rád poukázal na podobenství o rozsévači, které Ježíš vykládá v třináctě kapitole Matouše. Pokud tuto kapitolu budete číst pozorněji, všimnete si, že tři ze čtyř lidí, kteří slyšeli evangelium, se k němu otočili zády. Tj. sedmdesát pět procent, pokud se na to díváte z tohoto hlediska. Já ale mluvím o třech lidech ze čtyř, kteří slyšeli evangelium a nějakým způsobem ho zavrhli. Ta smutná část tohoto příběhu je ale ta, že většina ani neví, že se k tomu obrátila zády! Koupili si lež Satana a byli podvedeni. Byli vedeni, aby uvěřili něčemu, co není pravda a byli oklamáni Satanem tak, že odmítli evangelium! Spojte těchto sedmdesát pět procent lidí, kteří odmítli evangelium, dohromady s těmi lidmi ve světě, kteří nepředstírají, že pravdu slyšeli a máte dohromady těch zdrcujících devadesát sedm a půl procenta dnešní populace!

Když se nad tímto zamýšlím, začínám chápat, jak je Pán znechucen tímto druhem Laodikejské církve. Také teď velmi jasně rozumím těm veršům Písma v Matouši 7: 22-23, které mluví o tom, kolik lidí bude stát před Božím trůnem u soudu a prosit: *„Pane, Pane, copak jsme ve tvém jménu neprorokovali? Nevymítali jsme ve tvém jménu démony a nedělali jsme ve tvém jménu mnoho zázraků? A tehdy jim vyznám: Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mě, vy, kdo konáte nepravost!“*

Kapitola 10: Drsné probuzení

Můj pr ůvodce mi řekl, abych stál podél jedné strany bran a přednesl svůj požadavek. Ujistil mě, že Bůh mě vyslechne a na můj požadavek mi dá odpověď. Když jsem stál před těmito branami, mohl jsem cítit radost, štěstí a uspokojení, které odtud vycházelo. Mohl jsem cítit to teplo a tu úžasnou moc Boží. Každá bytost – i když stála jen před branami tak jako já – musela cítit tuhle úžasnou moc, sílu a majestát. Nejdřív jsem se trochu bál, spíše to byl pocit viny, který se ve mně dostaví pokaždé, když si myslím, že jsem ně koho využil. V myšlenkách jsem si představoval zaneprázdněného Boha, který je znepokojený z toho, že Ho odvádím od jiných důležitých věcí. Ale tak, jak tento pocit přišel, tak zase odešel a našel jsem smělost, odvahu a víru v tom, že jsem svému Bohu sloužil věrně po mnoho let. Byl jsem přesvědčen o tom, že můj požadavek bude vyřízen jak lusknutím prstu!

Směle jsem tedy předstoupil před trůn a začal jsem tím, že jsem Bohu připomínal, jaký veliký život plný lásky, uctívání a oběti jsem pro Něho žil. Řekl jsem Mu o všech svých skutcích, které jsem vykonal a připomněl jsem mu, že teď mám vážný problém a že jenom On mi může pomoci tím, že mi udělí prodloužení mého fyzického života. Mezitím, co jsem mluvil, byl Bůh naprosto potichu. Když jsem dokončil předložení svého požadavku, uslyšel jsem ten reálný, slyšitelný hlas Boží, který mi odpovídal.

Tento hlas, který jsem slyšel, nebyl jako ten slaďoučký hlásek, který Satan použil k tomu, aby mě oklamal, když jsem byl v tom údolí. Mohli byste dát dohromady zvuk všech bouří, sopečných výbuchů, tornád a hurikánů a ani zdaleka by to nenapodobilo ten hlas Boží, který jsem právě slyšel. Tento Hlas Boží nebyl vůbec takový ten sladký hlas, o kterém jsem mluvil již dříve. Zvuk Jeho hlasu mě zasáhl, zatímco jsem stál před branami, ještě dříve, než jsem uslyšel nějaká slova (pozn. př. *„A hlas jeho jako hlas vod mnohých.“* Zjevení J. 1:15 KR) Tón Jeho rozhněvaného hlasu mě srazil na tvář , když Bůh mluvil o tom, jaký život jsem ve skutečnosti žil. Řekl mi, co si o mně opravdu myslí a nejenom o mně, ale o všech, kteří žijí tak jako já. Řekl mi, že moje víra byla MRTVÁ, že moje skutky BYLY NEPŘIJATELNÉ, a že jsem pracoval NADARMO. Řekl mi, že je ohavností, abych žil takovým životem a pak se opovážil nazvat to životem uctívání. Mimoto řekl o všech, kteří takto žijí, že jsou v nebezpečí, že na nich spoč ine Jeho věčný hněv. Když se mnou Bůh takto jednal, zakusil jsem, co to je Jeho hněv. Rád bych jen ale podotknul, že to, co jsem zakusil, ještě nebyl Jeho věčný hněv. Jsou někteří, kteří tento věčný hněv zakusí.

Nemohl jsem uvěř it tomu, že je to On, kdo se mnou takovýmto způsobem hovoří! Sloužil jsem Mu spoustu roků. Myslel jsem, že žiji životem, který se mu líbí! Když Bůh takto vypočítával všechno, co bylo v nepořádku, byl jsem si jist tím, že si mě musel splést s někým jiným. Nezbyla ve mně však žádná síla k tomu, abych se mohl pohnout, natož pak nějak protestovat, a přece jsem uvnitř sebe panikařil. V žádném př ípadě nemohl mluvit o mně! Po všechny ty roky jsem si myslel, že všechny ty skutky dělám pro Boha! Teď mi ale Bůh říkal, že jsem je dělal sám pro sebe. I když jsem kázal a svědčil druhým o spasitelné milosti Ježíše Krista, dělal jsem to jen pro sebe, abych ulevil svému svědomí. Abych to nějak shrnul, moje prvotní láska a první skutky byly pro mne samotného. Až když byly MOJE potřeby a touhy naplněny nebo uspokojeny, šel jsem konat Pánovo dílo, a to z toho důvodu, abych ulevil svému své domí,. Tohle učinilo moje priority nepřijatelné (priorita=přednost v pořadí). Popravdě jsem se ve skutečnosti stal svým vlastním falešným bohem.

¨Bůh ve svém Slově a učení mluví velmi jasně o tom, že On je žárlivým Bohem a nestrpí žádné jiné bohy před sebou; ať už jsou tito bohové z masa a krve, kamene nebo č ehokoliv jiného. Před sebou nestrpí žádné jiné bohy. Bůh mi řekl, že takovýto druh uctívání nestrpěl za dnů farizeů a už vůbec ho nestrpí v tomto Laodikejském církevním věku. Tohle mi velmi jasně a stručně objasnil. Aby naše skutky mohly být přijatelné, musíme pracovat tak, jak je nám přikázáno v Matouši 6:33, kde se jasně říká: *„Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a toto vše vám bude p řidáno.“* Když mi Bůh ukázal moje opravdové motivy, verše v Matouši 16:24-26 a v Lukáši 14:26-33 se mi najednou oživily velmi jasně a zřetelně. V Matouši 16 se říká: *„Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: "Chce-li kdo za mnou přijít, ať ZAPŘE SÁM SEBE, vezme svůj kříž a následuje mne. Kdokoli by si totiž chtěl zachránit duši, ztratí ji, ale kdokoli by ztratil svou duši pro mě, ten ji nalezne.“* (KMS). V Lukáši 14 se od verše 26 říká: *„Jde-li někdo ke mně a nemá v nenávisti svého otce i matku i ženu i děti i bratry*

*i sestry a dokonce i SVOU VLASTNÍ DUŠI (*nebo také svůj život*), nemůže být mým učedníkem. A kdokoli nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Neboť kdo z vás, když chce postavit věž, si nejdříve nesedne a nespočítá náklad, má-li na to, aby ji dokončil?"* Ve verši 33 v té stejné kapitole činí Ježíš následující prohlášení, které je stavebním kamenem těchto dvou pasáží Písma právě citovaných. *„Tak tedy žádný z vás, kdo se nerozloučí se VŠÍM, co má, nemůže být mým učedníkem."* (Lukáš 14:33 NBK).

Teprve tehdy, když jsem byl před Bohem takto ztrestán, se mi tyto dvě pasáže Písma vyjasnily a pochopil jsem jejich pravý význam. Když mi Bůh ukázal moje OPRAVDOVÉ MOTIVY (pohnutky), mohl jsem poprvé uvidět přesně , v jakém slova smyslu byly MOJE SKUTKY MRTVÉ. Když mi Bůh ukazoval svůj hněv, nemohl jsem stát ani mluvit. Nezbyla ve mně žádná síla, nebyl jsem nic než kus mokrého hadru, který tam ležel a svíjel se v agonii. Je mi teď jasné, že tohle nebyl Jeho věčný, ale pouze dočasný hněv. Nicméně v té chvíli jsem to nevěděl.

Je třeba říct, že když jsem byl Bohem takto kárán, nikdy mi neřekl, že nejsem spasen ani neř ekl, že moje jméno není zapsáno v Beránkově knize života. Nemluvil vůbec o mém spasení, ale mluvil o mých skutcích, které jsem vykonal v průběhu svého života. Řekl mi, že takový život, jaký jsem žil, je nepřijatelný jako život opravdového křesťana. Když takto se mnou mluvil o mých mrtvých skutcích, ř ekl mi, že jsou někteří lidé, kteří si myslí, že jsou spaseni, ale přitom tomu tak není. Tito lidé zakusí Jeho věčný hně v. Také mi velmi jasně řekl, že jsou jiné Jeho děti, které v ten den Jeho soudu zakusí tu stejnou věc, kterou jsem zakoušel práv ě teď já. Tohle mi objasnilo pravý význam 1 Korintským 3:15, kde se říká: *„Shoří-li něčí dílo, utrpí škodu; ale sám bude spasen, avšak tak jako skrze oheň."*

Když jsem chtěl branami vstoupit dovnit ř nebe, anděl mě zastavil. Neř ekl mi, že nemohu vstoupit. Pouze mi řekl, že kdybych vešel dovnitř, musel bych tam zůstat až do doby, kdy by mě Bůh přivedl zpět spolu s Ním. Všimněte si, že jsem udělal rozhodnutí do nebe nevstoupit, ale rozhodl jsem se pro navrácení do mého fyzického života. V tom momentě jsem si ale tohle rozhodnutí neuvě domoval. Myslel jsem si, že jsem žil podle vůle Boží a nemyslel jsem na to, že by moje práce nebyla dokončena. Moje volba byla z naprosto SOBECKÝCH ÚMYSLŮ.

Žádná slova nedokáží popsat tu bolest, kterou jsem pociťoval, když na mně spočíval Boží hněv, a to kvůli mému životu, který jsem nazýval „bohoslužba". Ta agonie je mimo rámec veškeré představivosti a výčitky svě domí, které jsem měl, působily velmi těžké břemeno podobné zátěži, která mě přitlač ovala k zemi, nebo byly jako obrovský kámen, který mě drtil. Stále jsem slábl, snažil jsem se pochytit to, co mi Pán říkal a přitom jsem si vzpomínal na každou jednotlivou událost. Bůh nenechává prostor pro nějakou chybu a to zahrnuje i každičkou oblast našeho myšlení.

Tohle překvapení bylo tak př emáhající, že jsem upadl do bezvědomí. Okamžitě mě opustila síla, přesně tak, jako kdybych byl sražen bleskem. I kdyby Bůh přestal mluvit a dovolil mi jen jediné slůvko protestu, nebyl bych toho schopen. Neměl jsem absolutně žádnou sílu na to, abych mohl něco namítnout nebo vyslovit svůj názor. Ve své mysli jsem neustále ZAPÍRAL, že bych ve svém životě udělal cokoliv špatného, mezitím co jsem na druhé straně uznával, že jsem něco špatného dělal. Moje svědomí spalo, ale moje mysl NIKOLIV.

Pomalu mi to začalo docházet. Vzpomínáte si, že Bible nám říká, abychom neměli žádných jiných bohů? Myslel jsem si, že ten Nejvyšší Bůh byl tím jediným Bohem mého života, ale již jsem nenaplňoval tu část Písma, která nám říká, že pokud necháme něco vejít mezi nás a Pána

(ať už je to cokoliv), stává se to naším „bohem“. Uvědomil jsem si, že každý den mého života byl odevzdaný pouze MNĚ SAMOTNÉMU! Po celý svůj život jsem byl NA PRVNÍM MÍSTĚ zaujatý SVÝMI VLASTNÍMI potřebami a TEPRVE POTOM jsem se zajímal o to, co chce Pán. Pomoc církvi, chudým nebo cokoliv jiného bylo na druhém místě , protože já jsem se stal SVÝM VLASTNÍM „bohem“. Přirozeně , ďábel byl se mnou spokojen a nechal mě na pokoji, neboť dokud jsem byl v takovémto stavu, nebyl jsem pro Pána a Jeho království použitelný.

To, že se tohle stalo v mém životě, byla moje vina, protože jsem se o Boží věci nezajímal s opravdovou vroucností. Bylo příliš nepohodlné se změnit a byl jsem přesvě dčen o tom, že mohu zůstat takový, jaký jsem, bez toho, že bych musel opravdu něco DĚLAT (jako například následovat Pánovo přikázání a ZAPŘÍT sám sebe, vzít svůj kříž na každý den a následovat JEHO). Z toho důvodu byl můj život v Pánových očích absolutně nepoužitelný.

Doufám, že pochopíte, co vám zde říkám, neboť právě tohle je tou nejdůležitější vě cí v této kapitole. Chceme-li dokázat, že jsme opravdu křesťané, budeme muset zkoumat motivy každého našeho skutku. Potom musíme konat pokání a každý den odevzdat sami sebe k následování Pána. Když se rozhodneme sloužit JEMU NA PRVNÍM MÍSTĚ, pak takovéto rozhodnutí musí být následováno SKUTKEM, jinak bude naprosto bezcenné, jako kdybychom se ani pro nic nerozhodli.

Kapitola 11: Můj skutečný Otec

Když se mnou Bůh skončil, interview skončilo tak náhle, jako když utne. Nebylo mi dovoleno vyjádřit svůj názor k tomu, co Bůh řekl. Andělé mě okamžitě odnesli pryč, jako kdybych byl kus mokrého bezmocného hadru. Naprosto zničen, nebyl jsem schopen dát si vše v myšlenkách dohromady.

Andě lé mě pronesli skrze druhé nebe a skrze rozdělující zeď zpět do nemocnice, kde leželo moje tělo. Teprve ve chvíli, kdy jsme přišli do nemocničního pokoje, kde leželo moje tělo, jsem byl teprve schopen se znovu soustředit. Když jsem se tedy vzpamatoval, zač al jsem protestovat: „Ne! Ne!“ řekl jsem andělům, „Bůh mi neodpově děl! Neřekl ano ani ne na můj požadavek! Prosím vás, ach prosím, vezměte mne zpět!“ prosil jsem je.

Bůh je Bohem řádu a On nikdy nedělá nic jen tak nahodile. Protože celá tato zkušenost byla naplánovaná Bohem, andělé vyhověli mému požadavku a vzali mě zpět. Bůh se mnou jednal jemně a něžně, se svou velikou LÁSKOU. On věděl, jakou zkušenost jsem potřeboval, aby ty šupiny spadly z mých očí.

Během času kdy se mnou Bůh jednal ve svém hněvu, jsem si myslel, že tento hněv je něco hrozného a bolestivého. Později jsem ale zjistil, že je to nic v porovnání s bolestí, kterou zakusí zatracení, až přijmou Jeho věčný hněv.

Zatímco jsem byl na cestě zpět do třetího nebe, pokoušel jsem se najít logický důvod, na kterém bych mohl založit svoji prosbu před Bohem. Bů h mi již řekl, že můj život byl nezdarem, a proto jsem mu tentokrát nemohl jako důkaz o svých úmyslech přednést minulý život. Nějakým způsobem mi však přišla myšlenka na krále Chizkijáše (Ezechiáše). Když mu Bůh skrze svého posla vyřídil, aby dal svůj dům do pořádku a připravil se na smrt, začal plakat, modlil se k Bohu a Bůh ho vyslyšel. Bůh prodloužil jeho život o celých patnáct roků.

Vzpomně l jsem si ze svého Biblického studia na to, že Chizkijáš byl takový „starý dobrý chlapík“, podobný mně. Vzpomněl jsem si, že měl dobré úmysly ve svém srdci, ale měl tak trochu problém s jejich každodenním uskutečněním. Jelikož se tedy zdálo, že měl ve svém životě ten stejný problém, jako mám já, dospěl jsem k názoru, že Bůh jednal s Chizkijášem na základě úmyslů jeho srdce. Protože jsem se právě tohle domníval, rozhodl jsem se, že právě tento důvod bude základem mojí obhajoby.

Když jsem byl přinesen zpět do nebe, byl jsem postaven na to stejné místo, kde jsem předtím přednesl svůj požadavek před Bohem. Tentokrát jsem už ale nebyl tak smělý jako předtím. Vzpomně l jsem si na to, jak mě předtím uzemnil Jeho hně v. Nicméně požádal jsem Boha o laskavost a On mi neodpověděl. Chtěl jsem Jeho odpověď za každou cenu a tak jsem plaše začal znovu přednášet svůj případ.

Tentokrát mě Bůh nesrazil k zemi, ale nechal mě mluvit. Když potom ke mně promluvil, nemluvil v hněvu, ale tentokrát mi začal odpovídat s lítostí v hlase. Během svého proslovu měl Bůh ve svém srdci zármutek.

Začal jsem svoji žádost tím, že jsem Bohu citoval verše z Písma, začal jsem mu říkat všechno o Chizkijášovi. Řekl jsem Bohu, že jsem zjistil, že Chizkijáš byl takový „starý dobrý chlapík“, že záměry jeho srdce byly čisté, ale že nějak nebyl schopen je přenést do svého každodenního života. Zde jsem tedy byl, bezvýznamné nic a jedno z nejmenších stvoření ve vesmíru, a dohadoval jsem se s tímto velikým Bohem nahánějícím hrůzu, který to všechno stvořil!

Řekl jsem: „Otče, pokud mi splníš tento požadavek, slibuji ti, že příště se již polepším.“

Pán mi odpověděl takto: „Howarde Pittmane, sliboval jsi mi to již předtím.“ Bůh už nemusel říkat další slovo. Věděl o všech těch slibech, které jsem dal svatému Bohu v celém svém životě. Ani jeden z nich jsem nesplnil. Nějak, nějakým způsobem jsem je všechny porušil. Neměl jsem již co říct, neměl jsem žádná slova v zásobě, nikam jinam jsem se nemohl obrátit, tak jsem před Ním padl na kolena. Vše co jsem mohl říct, bylo jen „Amen“ ke svému vlastnímu odsouzení. Věděl jsem, že kdyby mě Bůh vykázal do pekelné propasti, bylo by naprosto spravedlivé říct jen „Amen“ svému vlastnímu odsouzení.

V tomto okamžiku Bůh však nepožadoval spravedlnost, ale ukázal mi svoji milost. Šupiny z mých očí najednou spadly a moje duše byla najednou naplněna světlem. Tento mocný, hrůzu nahánějící, vše spalující Bůh se mi dal poznat, jaký skutečně je. Tam na tom trůně se mnou jednal MŮJ SKUTEČNÝ OTEC. Najednou pro mě Bůh nebyl ně jakým vzdáleným Bohem, ale skutečným, SKUTEČNÝM OTCEM. Vědomí toho, že Bůh je mým opravdovým Otcem a mým nejlepším Přítelem, mě najednou zaplavilo poprvé v životě. Připomněl jsem si ten úžasný vztah, který jsem měl se svým pozemským otcem a tu úžasnou lásku, kterou jsme měli jeden k druhému, avšak ve vztahu k Bohu byla tisíckrát zvětšena. Teď jsem byl se svým skutečným Otcem, s tím, který mě tolik miloval, že, ač Pán a Stvoř itel celého svě ta, sklonil se ke mně, aby takto jednal se mnou – s marnotratným synem.

Poprvé v životě jsem si uvědomil, kdo Bůh opravdu je. Poprvé jsem se setkal s Bohem, který je můj skutečný Otec, můj skutečný nejlepší Přítel. Když tohle uvědomění zaplavilo moji duši, přišel i veliký a bolestný zármutek. Zármutek přišel, když jsem si uvědomil, že svou neposlušností jsem zranil svého Otce. Vyvolalo to ve mně opravdovou bolest, nebyl to jen

pocit obvině ní, ale skutečná bolest, podobná fyzické tělesné bolesti při zranění. V tomto okamžiku se mnou Bůh jednal v zármutku a Jeho hlas již více nebyl lítostivý. Místo toho byl Jeho hlas naplněn opravdovým zármutkem. Najednou jsem si uvědomil, že i Bůh má zármutek. Bůh měl bolest v srdci, protože já jsem měl bolest. Bůh je pravým a spravedlivým Bohem a On mě musel nechat prožít tuhle bolest a tuhle bolest ze mne nemohl sejmout. Ale i když Bůh dovolil, abych trpěl v bolesti, nenechal mě trpět samotného. Bůh, ten Nejvyšší, Svrchovaný, Stvořitel všeho, Otec všech mě nenechal trpět samotného!

V tomto okamžiku jsem si najednou uv ědomil, že můj fyzický život konec konců není zas tak důležitý. Tohle bylo právě to, co můj Otec chtěl. Jeho vůle se najednou stala tou první věcí v mém životě a můj fyzický život již nebyl důležitý. Právě v tomto okamžiku mi ho ale Bůh navrátil. Pouze tehdy, když jsem dospěl k tomu, že pro mě můj život nic neznamená, Bůh mi ho vrátil. Teď, když se konečně marnotratný syn vrátil, mohl Otec začít opravdu promlouvat. Bůh mi řekl, co bylo tou hlavní věcí mé návštěvy v nebi a také to, že má pro mě poselství, které mám sdělit lidem na zemi.

Kapitola 12: Probuďte se!

Zopakuji pro vás to poselství, které mi Bůh dal pro tento dnešní svět v pěti bodech, tak jak mi bylo sděleno.

BOD ČÍSLO 1: Pro ty, kteří se nazývají křesťany; doba, ve které žijeme, je ten Laodikejský (vlažný) církevní věk. Většina takzvaných „křesťanů“ žije ve skutečnosti podvedený život. Mluví o Ježíši a hrají si na Církev, ale nežijí podle toho. Prohlašují, že jsou křesťané, ale žijí podle vůle ďábla. Přivlastnili si tu velikou lež Satana, který jim říká, že je s nimi všechno v pořádku. Říká jim, že je v pořádku chodit na nedělní shromáždě ní i shromáždění během týdne, ale ve zbytku času mají ze života dostat vše, co mohou. Co se týče jejich křesťanského života, jsou spokojeni a nic nepotřebují. Výsledkem je to, že se z nich stali vlažní křesťané, pokud se vůbec křesťany dají nazvat.

BOD ČÍSLO 2: Satan (ďábel) je skutečná osoba.

BOD ČÍSLO 3: Co se týče celého světa, tohle je druhý den Noema. Tak jak bylo za dnů Noema, tak bude při příchodu Syna č lověka. Lidé neposlouchali to, co Noe říkal, ani nevěřili tomu, že se ně co změní. Mohli vidět, že se sbíhají mračna, ale nevěřili, že z nich bude pršet. Všimněte si té podobnosti s dneškem. Lidstvo vidí všechna znamení posledních dnů, a přece nevěří tomu, že se něco změní. Nevěří v Pánův příchod a nepřipravuje se na setkání s Bohem.

BOD ČÍSLO 4: Ti, kteří prohlašují, že jsou kř esťané, by se mě li chovat jako velvyslanci Krista zde na zemi. Nikdo nemůže mít opravdové svě dectví nebo spíše moc, pokud nežije svoji křesťanskou víru po celý čas, dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Být opravdovým křesťanem znamená ŽÍT tímto životem, ne jenom o něm mluvit. Není přijatelné ctít Boha jen svými rty a nikoliv srdcem. Ti, kteří na sebe berou zodpovědnost v kázání, vyučování a nebo jakémkoliv vedení, se budou muset z mnohého zodpovídat.

BOD ČÍSLO 5: Bůh právě teď provádí nábor do své armády, s kterou otřese tímto starým světem ještě jednou. Skrze svoje vojáky bude Bůh konat veliké zázraky, které otřesou takzvaným organizovaným náboženstvím, které je v dnešním sv ětě. Tito vojáci, které Bůh právě povolává, budou demonstrovat Boží moc ještě větší, než jakou měli učedníci v den Letnic (pozn. překladatele: Když byl ve Starém zákoně dostavěn chrám, pak Boží sláva naplnila tento chrám tak, že kně ží nemohli tuhle slávu unést. V Novém zákoně je nám řečeno, že dnes Bůh staví svůj duchovní chrám a každý z opravdu věřících je jeho stavebním kamenem – co se ale stane, až Bůh tento chrám dostaví? *„Vě tší bude sláva domu tohoto posledního, než onoho prvního, praví Hospodin zástupů“* Ageus 2:10 KR.) Právě teď probíhá „náborové řízení“, protože Bůh se chystá konat veliké zázraky skrze svoji armádu, kterou Bůh zaslíbil v Bibli. Jan Křtitel přinesl ducha Eliáše do tohoto světa, a ani nevěděl, že ho má. Jan to popřel, ale Ježíš vyznal, že tomu tak je. Záměr tohoto ducha byl napřímit cesty pro příchod Páně.

„Alfa i Omega, původ celého vesmíru i existence, mě l bolest v srdci pouze kvůli tomu, že jedno Jeho pozemské dítě mělo bolest. Ach, jaká Láska! Jaké pochopení! Bylo to více, než tato pozemská mysl může pochopit. Ach, jak vzácné je tomuto Velikému Bohu jedno malé bezvýznamné pozemské dítě.“ – Howard Pittman

www.knihy.own.cz